

► 23 Enero, 2015

L'Espai Volart de Barcelona dedica una exposició temàtica, retrospectiva i antològica al pintor i poeta gironí Narcís Comadira

L'arbre com a símbol

Maria Palau
BARCELONA

Tot i que Narcís Comadira (Girona, 1942) s'entossudeix a separar la seva obra plàstica de la seva obra poètica, hi ha una força interna que les relliga. Els seus paisatges pintats són poemes a la naturalesa. Uns paisatges que entaforen tota la seva raó de ser en els arbres. Els arbres com a símbol de "l'ordre contra el desordre, la raó contra l'irracional, el desig projectat o el paradís somiat".

Comadira dibuixa arbres des que era un marrec excursionista. Per què el fascinen tant? "Perquè són vius i s'estan quietes." No en veuran, d'homes i d'animals, en les seves teles. Tantes parets hi hagués en un centre d'art les podria omplir totes de pintures d'arbres. I aquesta oportunitat li ha ofert ara l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas amb l'exposició *Obres amb arbres (i altres vegetals)*, que fa lluir una setantena de peces de diferents èpoques, creades des dels anys setanta fins a aquest últim estiu, sobretot acrílics, la tècnica que més s'aprecia.

Una exposició, doncs, temàtica i retrospectiva, i també "antològica, perquè les obres són triades entre les que jo considero millors", exclama l'artista. En bona part procedeixen del seu fons personal, un tresor del qual no està gaire disposat a desprendre's per cap preu. "Sóc avar, em reca vendre-les. Per això suposo que sóc poeta, perquè els poemes els difons però no els perds mai", explica.

Feia una pila d'anys que Comadira no exposava a Barcelona, sense que això li hagi suposat cap neguit, més aviat ha estat just el contrari, alliberament. La mostra a can Vila Casas (fins al 26 d'abril) té identitat pròpia, però hi ha uns fils invisibles que la relacionen amb la gran antològica que li van presentar fa quatre anys el Museu de Montserrat i la Fundació

Narcís Comadira amb una de les seves pintures. I les escultures de Subirà-Puig ■ E. MAGRE

Fita i el Museu d'Art de Girona. Tant llavors com ara, l'artista encomana a l'exposició de la seva obra una reivindicació contundent de la pintura en uns temps hipertecnològics que volen fer veure que pintar és "una ocupació vergonyant". Ell ho desafia en unes obres que són, en conjunt, un homenatge a la història de la pintura i al virtuosisme dels seus grans artífexs. Fa picades d'ullet als retauls gòtics en uns guai-

xos que reproduïen les seves composicions; a Giotto, Masaccio i a tots els genis del fresc –"el que jo realment hauria volgut fer: pintar parets", o a Poussin i la seva lucidesa per reflectir tota la grandesa de la natura i la ni-mietat de l'ésser humà.

L'exposició té un reclam afegit, i és que prepararà els visitants per a la pròxima estrena teatral de Comadira, al Teatre Nacional de Catalunya. Serà al maig i alguna cosa té a

veure amb els arbres també: *L'hort de les oliveres*.

Un recordatori obligat

A l'Espai Volart 2, on la Fundació Vila Casas rescata trajectòries de l'art català, el 2015 comença amb dues propostes de pes. D'una banda, un nou diàleg entre dos creadors amb punts de confluència en la seva desfermada passió creativa: Jordi Fornas (Barcelona, 1927-2011) i Joan Pedragosa (Badalona, 1930-Barcelo-

na, 2005), visionaris del disseny gràfic català. I, de l'altra, una exposició que fa justícia a l'escultor Josep Subirà-Puig (Barcelona, 1925), absolutament desaparegut des de fa 30 anys per culpa de la manca de sensibilitat i de criteri d'alguns responsables de museus públics del país. Un exemple més, tot i que potser un dels més radicals, de fins a quin punt tenim descurada la generació d'artistes de la postguerra.

Tres dècades després, torna un artista desaparegut: Subirà-Puig

Subirà-Puig es va establir a París el 1955 i ha fet la seva vida i la seva carrera en un país que l'ha respectat i reconegut sempre. Va fer la seva última exposició a Barcelona el 1988 i, des de llavors, silenci. A Catalunya, no pas a Espanya, on a finals dels noranta la Fundació Telefónica el va reivindicar sense cap recança. Un cas que recorda el del pintor Xavier Valls –pare del primer ministre francès, Manuel Valls–, que també va escollir París per sentir que la seva feina era valorada. Valls i Subirà-Puig eren amics íntims.

Però Valls ja no hi és, i Subirà-Puig, tot i que delicat de salut, continua treballant la seva obra escultòrica, incondicionalment la fusta i còmplice de les grans angoixes que persegueixen l'home. Les seves peces, amaraes d'un sentit amenaçador i apocalíptic, no són de digestió fàcil, però serà tot un descobriment per als barcelonins. Subirà-Puig, "el fill dels arbres", com el va anomenar el poeta René Char, ha tornat a la seva ciutat. Ahir, moments abans de la inauguració, se'l veia feliç. I agraït amb les persones que l'han recuperat, entre elles el comissari, Àlex Mitrani. ■